

חררה

קץ התקווה הטובה

שתי התפטרותיו הוגשו השבוע לשני מוסדות מכובדים בחררה, על ידי אדם אחד. היה זה מאיר רפפורט, תושב חררה מאז 1930, שהגיש את התפטרותו מכהונת מזכיר מועצת פועלי חררה ומחברות במועצת העיריה.

רפפורט, שהחל את ראשית דרכו במועצת הפועלים כמנהל חשבונות, חלש על חברת כלל ההסתדרותית, שרכשה בניינים והיתה שותפה לשורת בתיקולו. אך הוא לא האמין מעולם כי ייעודו מצמצם לוֹטוֹת כגון אלה.

לכן, כאשר נתעוררה בחררה "פרשת ברמן", לפני עשר שנים, מיהר רפפורט לשכנע את חבריו במזכירות מפא"י במקום, כי הוא האיש הנכון למלא את מקומו של דויד ברמן, עד סיום ההליכים המשפטיים בפרשה הידועה. הוא היה למ"מ ראש ה"עיריה, האמין בסתר לבו כי זכה בכך להגיע ליעודו. היה ברור לו כי תהיה תוצאת משפטו של ברמן כאשר תהיה — לא תוכל עוד מזכירות המפלגה להעמידו בראש רשימת מועמדיה בבחירות החדשות למועצת העיריה.

הסיום נגמר. רפפורט, כלכלן במיקצועו, כילכל את מעשיו בסיקחות האופיינית לו. הנחתו בכל הנוגע לברמן הוכחה כנכונה. אלא שהוא לא יכול היה לשער כלל, כי יקום לו יריב קשה במפלגה, שיטען לכס ראשות העיריה. רפפורט נאלץ לבלוע את הגוללה שהגישה לו מזכירות המפלגה, בדמותו של ראש העיריה הנוכחי, יצחק וידרקר.

מיני אז המשיך רפפורט, שהיה למזכיר מועצת הפועלים, לחתור לראשות אליה נשא פניו עוד בהיות דויד ברמן בשיא הפוטוריות בחררה.

השבוע, כמו הודיע רבים על קץ ה"תקעה, הניח רפפורט את הכל מאחוריו, סנה ירושלימה, שם הוצע לו לשמש כמנהל בנק הפועלים.

ליודרקר, שעד כה היה נאלץ להאבק ב"מפלגת מדי ארבע שנים על מקומו בראש רשימת מפא"י לעיריה, בישרה עוֹת בה זו — קץ הסיוט.

ארגונים

אגף של יהודים

מה יקרה כאשר יתייבשו מעיינות העליה היהודית לישראל? מה יקרה לאחר חיסול הקיבוצים הגדולים בעולם? האם יהיה כבר רוב רובו של העם היהודי מרוכז בישראל, ובזאת תתחל פחות או יותר הפזורה? ממבט ראשון, אלה הן שאלות בלתי מעשיות. שכן חיסול הקיבוצים היהודיים בעולם לא נראה באופק המיידי. אומנם התחלו קיבוצים רבים, בארצות ערב וב"כמה ארצות קומוניסטיות. אך יהדות ארצות-הברית, דרום-אמריקה וברית-המועצות אינן מראות כל סימן של התחלפות, או של עלייה מוגברת לישראל.

בכל זאת, יש מי שמביט למרחקים הבלתי-מעשיים. בולט ביניהם ד"ר ישראל בן-זאב, מרצה באוניברסיטה בראיזל ויושב-ראש האגודה למען גרייהצדק בישראל ובעולם. ד"ר בן-זאב רואה נגד עיניו מאגר אינסופי של יהודים, בכל פינות תבל. הוא רואה אותם בצורה מוחשית ביותר — גם כאשר הם עצמם אינם יודעים עדיין דבר על יהדותם.

כך, למשל, עורר סנסציה לא מומן, כא"שר הודיע כי אגודתו תפעל נמרצות להחזרת חצי מיליון אנוסים ספרדיים לחיק יהדות — ובמרוצת הזמן להעלאתם ארצה. תוכנית סנסציונית עוד יותר: גיור מיליוני יאפאנים, שיחה עתודה אנושית וצוליטית למדינת ישראל ולקיבוץ הגליות.

גיור היפאנים. הנוצה המבריקה ב"יותר בכיפתו של בן-זאב היה הפרופסור היפאני קוצוג'י, שהתגייר בישראל לפני שלוש שנים, בשפע פירסומת. הפרופסור נמצא עתה בארצות-הברית, מגייס שם תמיכה למכון למדעי היהדות, שהוא מתכנן להקים ביפאן.

למראית עין — זהה תוכנית הפרופסור עם תוכניתו של בן-זאב. לאמיתו של דבר, אין ביניהן כל קשר. להיפך: קוצוג'י מתמרמר בפומבי נגד הצהרותיו של בן-זאב, ובעיקר נגד הטענה כאילו הוא שהיה אחראי לגיורו. "זה כבר 40 שנה שאני (המסך בעמוד 22)

נראה יוסלה אחרת לגמרי. במקום הכיפה, הוא חובש רגילה. פיאותיו נשארו אצל הספר והוא מרכיב תמיד אחרי שהתברר כי ראייתו לקויה. כאן הוא עסוק באחד מעשרות

צולם יוסלה שוחמאכר בבית הוריו, בשעת מיס' חק שאותו-מת. הוא לבש כותונת אמריקאית, ופיאותיו היו הדבר הבולט בפניו. על ראשו חבש כיפה רקומה, שסיפקו חוספ'רו.

יוסלה שוחמאכר

וזהו, בערך, כל תחום הדתיות בבית שוחמאכר. כאשר אך חזר הילד להוריו לא ידעו כיצד לנהוג עמו, איזה סדרים עליהם לנהיג בביתם כדי לא לפגוע במינהגים הדתיים של ילדם. בערב השני, בהיותם עדיין בבית בעל ג'רוק'ו, משה ואגנר, ניתן להם רמז על הקשיים הצפויים להם בכיוון זה. יוסלה הצביע לעבר אחותו זינה, שאל בכעס: "למה היא הולכת בשרחלים קצרים?" החששות התבררו. יוסלה התרגל לנערות בשרחלים קצרים ולילדים בני-גילו בלבוש הישראלי הרגיל. כאשר הלכה אחותו לקולנוע, ביקש להצטרף אליה. היתה זו עבורו החיה מסויגת: סרטים כבר הספיק לראות בטלביזיה בניו-יורק, אולם היתה זו הפעם הראשונה שהלך לקולנוע.

נער דהר על אופניו, במורד של רחוב חולוני. "היזהר, יוסלה!" קראה לעברו נערה במכנסיים קצרים. יוסלה שוחמאכר השיב בצחוק רם: "אל תדאגי, אני בסדר!" הוא באמת בסדר. הוא מכין שיפורים, משחק עם ילדי השיכון, מתרחץ בים. דוהר על אופניו. אין כמעט דמיון בינו לבין נערה-השיבה שנתגלה בויליאמסבורג, ניו-יורק. גם מבחינה חיצונית השתנה. הוא מרכיב משקפיים — ופיאותיו החלקות וה"ארוכות נעלמו. הוא מסופר כמו כל נער רגיל בן-גילו.

בלי פיאות, יושב יוסלה שוחמאכר

הדתי הממלכתי, על חשבון העירייה. מדי יום יצא הילד לבית המורה, חזר כעבור שעתים. עתונים דתיים פירסמו, כי המורה שטיפע על הנער לשמור על כל גינוני הדת שלמד, דוחף אותו שידרוש מאבין לקחתו לבית-הכנסת בשבת. משקראו זאת ההורים, פנו לראש העיר שימנע את ההסתה. ראש העיר בירר את העניין, ואז הסתבר כי הידיעה היתה בדויה, וכי המורה אינו מתערב בעניינים דתיים אלא מלמד את הילד חשבון ודיקדוק.

נער ככל הנערים מספט בדהרה שובבה על הסדרגות לדירת הוריו, בשיכון החולוני. השינוי אינו חיצוני בלבד. כל התנהגותו של הילד השתנתה לחלוטין והוא אינו שונה עתה מיתר הילדים אשר בסביבתו.

אולם אם המינהגים הדתיים לא עוררו כל קשיים בבית הילד, נותרה עדיין בעייה